

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Csősz Zsigmond ügyvéd (7400 Kaposvár, Csokonai u. 2.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Dr. Halmos Ügyvédi Iroda (7621 Pécs, Mária u. 29. ügyintéző dr. Halmos Péter ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) r. és a **II.rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 8.P.20.494/2008/4. számú ítélete ellen az I. r. alperes 5. sorszáma alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 380.000 (háromszáznyolcvanezer) forint fellebbezési perköltséget, és az állami adóhatóság külön felhívására 758.300 (hétszázötvennyolcezer-háromszáz) forint illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megállapította tényállás szerint az É. Korlátolt Felelősségű Társaságot (É. Kft.) három természetes személy alapította, köztük az alperes. A társasági szerződés szerint az alapító tagok a cég első ügyvezetőjévé az alperest választották meg. A társaság bejegyzés iránti kérelmét a Baranya Megyei Bíróság, mint Cégbíróság elutasította. A fellebbezés folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését 2001. november 20. napján kelt végzésével helybenhagyta. A jogerős végzést az alperes 2002. február 22. napján vette át.

Az É. Kft. b.a. és a felperes jogelődje a K.-V. Kft. között 2002. január 21-én vállalkozási szerződés jött létre, melyben az É. Kft. b.a. vállalkozóként a k.-i hrsz.-ú ingatlanokra tervezett 60 lakásos nyugdíjasház szeglemezes tetőszerkezetének gyártását, szállítását, felállítását vállalta. A szerződés megkötésekor az alperes tájékoztatta a felperes jogelődjét arról, hogy az É. Kft. cégbejegyzése még nem történt meg. A munkaterület átadásának határidejét 2002. április 15-ében, a kivitelezés befejezésének határidejét 2002. július 1-jében jelölték meg. A vállalkozói díj 40.500.000 forint + ÁFA volt. A szerződést pótmunkák elrendelése miatt a teljesítési határidő és a vállalkozói díj tekintetében is módosították.

Az É. Kft. b.a. a fenti szerződésben vállalt kötelezettségeit teljesítette. Vállalkozói díj igényét négy részletben számlázta le, 2002. március 5-én, április 23-án, május 28-án, július 18-án állított ki számlát. A számlákban szereplő összesen 56.913.325 forintot a felperes jogelődje a számla kibocsátójának megfizette. A felperes jogelődje a kibocsátott számlákat ÁFA bevallásába beállította, és a rá áthárított általános forgalmi adót levonta. 2002. július 19-én értesült a felperes jogelődje arról, hogy az É. Kft. bejegyzési kérelmét a cégbíróság elutasította.

Az APEH Megyei Igazgatósága a felperes jogelődjének 2001-2002. évi adóbevallásaira kiterjedő átfogó adóellenőrzést végzett. Ennek során megállapította, hogy az É. Kft.-nek megfizetett vállalkozói díjjal összefüggésben adólevonási jogát a felperes jogelődje olyan számlák alapján érvényesítette, amelyet nem adóalany bocsátott ki, mert a kibocsátó cég bejegyzés hiányában nem jött létre. Az adólevonásra nem jogosító számlák alapján végzett adólevonás miatt az adóhatóság 11.383.000 forint adóhiányt állapított meg, és az adókülönbözetre tekintettel 1.024.000 forint bírságot szabott ki, és 1.201.000 forint késedelmi pótlékot állapított meg. Megállapította azt is, hogy a felperes jogelődje a társasági adó alapját a jogszerűen levont ÁFA összegével csökkentette, ezért a társasági adónemben is adóhiányt állapított meg 2.241.280 forint összegben, és erre tekintettel további 184.000 forint adóbírságot is kiszabott, és 216.000 forint összegű késedelmi kamatot is meghatározott. A felperes jogelődje az adóhatóság határozataival szemben jogorvoslattal nem élt, mert a döntéseket maga is jogszerűnek találta. Az adóhivatallal szembeni fizetési kötelezettségeit 2004. február 23-án teljesítette.

A felperes 2004. december 14-én, mint engedményező engedményezési szerződést kötött a P. É. Kft.-vel, melynek képviseletében a szerződéskötéskor az alperes járt el. A szerződésben a felperes átruházta az engedményesre a jogelődjének az É. Kft. tagjaival szemben fennálló 16.249.280 forint összegű kár követelését „16.249.280 forint és kamatai ellenértékért”. A felek rögzítették, hogy „ismerik az itt meghatározott kártérítési kötelezettség előzményeit”, az okirathoz az engedményező mellékelte „a követelést igazoló jogerős APEH határozat engedményezéssel kapcsolatos részét”. A szerződésben megállapodtak abban, hogy az engedményes a rögzített tőke összeget, és annak a szerződés aláírásától a teljesítés napjáig járó évi 5 % kamatát vállalkozási szerződés keretében vállalkozói

díjengedmény útján fizeti meg az engedményező részére. „Az engedményezési szerződés létrejöttének felfüggesztő feltétele a felek közötti vállalkozási szerződés megkötése, és annak teljesítése.” Az engedményező a követés teljesítéséért nem vállalt kezességet, kezesi felelősségét kifejezetten kizárta. Megállapították a szerződő felek azt is, hogy az alperes, mint a be nem jegyzett É. Kft. tagja kötelezettként értesült az engedményezésről, tekintettel arra, hogy a szerződést is ő maga írta alá az engedményes képviselőjeként, így az ő külön értesítését a szerződő felek mellőzték.

Kikötötték azt is, hogy „amennyiben 2006. december 31. napjáig a teljes ellenérték (16.249.280 forint) előzőek szerint teljesítést nem nyer, úgy - ellenkező kikötés illetve írásos megállapodás hiányában - a már teljesített ellenérték erejéig tekintik létrejöttnek a jelen engedményezési szerződést”. Amennyiben pedig az eddig az időpontig részteljesítés sem történik, a felek „a szerződésre az érvénytelenség jogkövetkezményeit alkalmazzák”.

A felperes az engedményezési szerződés alapján, annak megkötését követően két ízben kért vállalkozói árajánlatot az engedményestől, azonban egyik esetben sem az engedményessel kötötte meg a vállalkozási szerződést. 2006. december 31.-éig a szerződés alapján teljesítés nem történt.

A felperes módosított és kiterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 12.637.900 forint, és ennek 2004. február 23-ától a kifizetés napjáig terjedő időre járó törvényes kamatai megfizetésére. A keresetét az I. r. alperessel szemben az 1997. évi CXLIV. tv. (Gt.) 15. § (2) és (3) bekezdésére, a II. r. alperessel szemben az engedményezési szerződés alapján a II. r. alperes által vállalt szolgáltatás teljesítése iránti jogára alapította.

Az elsőfokú bíróság a módosított keresetet részben alaposnak találta, és az I. r. alperest kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 12.637.900 forintot, és ennek a 2004. február 23. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre minden késedelemmel érintett naptári félévre a félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az É. Kft. előtársaságként való működésével összefüggésben felmerülő jogi kérdésekben az 1997. évi CXLIV. tv. (Gt.) szabályait kell alkalmazni. E törvény 15. § (2) bekezdése szerint, ha a gazdasági társaság cégbejegyzési kérelmét elutasítják, a társaság további jogokat nem szerezhetsz, új kötelezettségeket sem vállalhat, és köteles működését megszüntetni. Az É. Kft. „b.a.” a fenti törvényi kötelezettségét megszegte. Vezető tisztségviselője, az I. r. alperes 2002. február 22-én értesült a cégbejegyzési kérelem jogerős elutasításáról, működését mégis folytatta, majdnem két hónappal később felvonult a k.-i hrsz.-ú építési területre, ott a munkavégzést megkezdte és befejezte, ideértve az elrendelt pótmunkák teljesítését is. Mindezek érdekében alvállalkozási szerződéseket is kötött. Csak a munkavégzés befejezése és végszámlájának benyújtása után tájékoztatta a felperes jogelődjét arról, hogy a cégbejegyzési kérelem elutasítása miatt nem jött létre a társaság. E jogellenes magatartás egyenes

következményeként jelentkezett a felperes jogelődjével szemben meghozott adóhatósági határozat, amely a felperes terhére adóhiányt állapított meg, és az adóhiány, valamint az erre tekintettel kiszabott mulasztási bírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte a felperes jogelődjét. E vagyonszőkkenés nem következett volna be, ha a felperes jogelődje olyan vállalkozóval köt szerződést, aki képes ÁFA levonására jogosító számla kiállítására. Az I. r. alperes jogellenes magatartása miatt a felperes kára egyáltalán nem következett volna be. Tekintettel arra, hogy a károkozó gazdasági társaság nem lett jogalany, helyette a Ptk. 339. § (1) bekezdése és 355. § (1) és (4) bekezdése alapján teljesítendő kártérítés megfizetésére a Gt. 15. § (3) bekezdése alapján az I. r. alperes köteles a be nem jegyzett gazdasági társaság vezető tisztségviselőjeként.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az I. r. alperes hivatkozását arra, hogy a perben érvényesített követelés jogosultja az engedményezési szerződés következtében nem a felperes. Álláspontja szerint az engedményezési szerződéssel a felperes lényegében lehetőséget biztosított arra, hogy a követelését az I. r. alperes ügyvezetése alatt álló új cég, a II. r. alperes, meghatározott határidőn belül ledolgozza. A felperes azonban a nyitva álló időszakban nem biztosított munkát a II. r. alperesnek. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak a kérdésnek, hogy a felperesnek felróható-e, hogy az engedményes részben sem tudta a kártérítési követelést ledolgozni. Rámutatott arra, hogy a szerződésbeli kikötés (a felek közötti vállalkozási szerződés megkötése) nem tekinthető felfüggesztő feltételnek, mert a feltételnek a felek magatartásától független bizonytalan és jövőbeni eseménynek kell lennie. Az elsőfokú bíróság kizárólag annak a ténynek tulajdonított jelentőséget, hogy 2006. december 31. napjáig az engedményes részben sem teljesített, így a határidő eredménytelen elteltével a felperes kárigénye részben sem csökkent, az az I. r. alperessel szemben érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződés egyéb rendelkezései értelmében a II. r. alperesnek 2006. december 31.-ig állt módjában a szerződés teljesítése. Ez a rendelkezés időtűzésnek tekintendő, amire a Ptk. 229. § (3) bekezdése vonatkozik, amely alapján a feltételre vonatkozó szabályokat megfelelően alkalmazni kell arra az esetre is, ha a felek a szerződés hatályának beálltát vagy megszűntét valamely időponthoz kötötték. Az engedményezési szerződésben a szerződő felek a szerződés hatályának a megszűntét kötötték a 2006. december 31-i időponthoz. Erre tekintettel a naptári időpont bekövetkeztével a szerződés hatálya megszűnt. Ezzel a követelés visszaszállt a felperesre, és azt az I. r. alperessel szemben érvényesítheti.

Nem találta alaposnak az I. r. alperesnek azt a védekezését sem, hogy a Gt. 15. § (2) bekezdése nem írja elő a gazdasági társaság tevékenységének azonnali megszüntetését, hanem a folyamatban lévő szerződések még teljesíthetőek, és az azzal összefüggő pénzmozgások az általános szabályok szerint bonyolítandók le. Ezzel szemben a törvény nem bízza a hatálya alá tartozó személyek szabad belátására azt, hogy a jogerős elutasító végzés meghozatalát és kézbesítését

követően még mennyi ideig és milyen tevékenységekkel vesznek részt a jogalanyiságot nem nyert előtársaságok a gazdasági életben. A törvényi rendelkezés értelme és rendeltetése egyértelműen az, hogy a gazdaságnak ne legyenek olyan szereplői, akik jogalanyiság hiányában jogok szerzésére és kötelezettségek vállalására képtelenek, és a jogalanyiságuk megszerzése a jövőben sem várható. A Gt. 15. § (2) bekezdése alapján az előtársaság nemcsak új szerződéses kapcsolatokat nem létesíthet, hanem a meglévőket is fel kell számolnia, hiszen köteles a működését megszüntetni. Az É. Kft. „b.a.” jogalanyiságának hiánya 2002. február 22. napján ismertté vált az I. r. alperes előtt, ettől kezdve értelemszerűen nem tekinthette jogalanynak és adóalanynak sem a létre nem jött gazdasági társaságot, mert az adóalanyiság a jogalanyisághoz kötődik.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem mentesül az I. r. alperes a kártérítési kötelezettsége alól arra hivatkozással sem, hogy a nyilvános cégnyilvántartás alapján a felperes jogelődje is tájékozódhatott volna arról, hogy a vállalkozó cégbejegyzési kérelmét a cégbíróság jogerősen elutasította. A felperes jogelődjének ezt a mulasztását megfelelően értékelte és szankcionálta az adóhatóság az adóigazgatási eljárásban. Eerre a mulasztásra viszont az I. r. alperes a felperessel szemben a Ptk. 4. § (4) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem hivatkozhat. Elvárható lett volna az I. r. alperestől, hogy a Legfelsőbb Bíróság döntését haladéktalanul a felperes jogelődjének tudomására hozza.

Az elsőfokú bíróság aaptalannak találta az alperesnek azt a védekezését is, hogy a Gt. 15. § (3) bekezdésére alapított kereset nem megalapozott arra tekintettel, hogy a kereseti tényállásban írt esemény nem az előtársasági időszakban következett be. Álláspontja szerint a Gt. 15. § (2) bekezdésének 2. mondata alapján a vezető tisztségviselő kötelezettségvállalásaiból eredő tartozásáért a tagok a gazdasági társaság megszűnése esetére irányadó szabályok szerint kötelesek helytállni. A létrehozni kívánt gazdasági társaság vezető tisztségviselőinek helytállási kötelezettsége a 15. § (3) bekezdése alapján csak az előbbi rendelkezés szerint ki nem elégített követelések erejéig áll fenn. Mindkét helytállási kötelezettség alapja a vezető tisztségviselő kötelezettségvállalása. A kereset alapja is egy ilyen kötelezettségvállalás, ami azért vezetett a felperes károsodásához, mert az I. r. alperes nem teljesítette a Gt. 15. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségét. A keresetlevél mellékleteiből kitűnik, hogy a felperes kártérítési igényt kíván érvényesíteni.

A II. r. alperessel szemben a keresetet az elsőfokú bíróság azért utasította el, mert a felperes és a II. r. alperes között engedményezési szerződés hatálya megszűnt, az engedményezési szerződés alapján a felperes a II. r. alperessel szemben követelést nem érvényesíthet.

Az ítélet ellen az alperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetet teljes egészében utasítsa el. Elsősorban arra hivatkozott, hogy az engedményezési szerződés továbbra is

érvényben és hatályban van, tehát a követelés jogosultja továbbra is a II. r. alperes. Az alperes fenntartotta azt az álláspontját, amely szerint a gyakorlatban a Gt. 15. § (2) bekezdése nem alkalmazható, egyéb jogszabályhelyek rendelkezéseivel nincsen összhangban. A számvitelről szóló 2000. évi C. tv. 135. § (5) bekezdése és 11. § (5) bekezdése szerint a végelszámolás nem értelmezhető egy időpontra, csak mint folyamat értelmezhető. A folyamatnak pedig van kezdő és záró naptári időpontja, amely az üzleti év szabályaihoz kapcsolódik. Az É. Kft. bejegyzési kérelmét elutasító határozatot helybenhagyó végzést az alakulástól számított több mint két év múlva kézbesítették. Ekkor a kft.-nek két nagy értékű építőipari kivitelezésre vonatkozó szerződése állt fenn, melyeket a nagyobb kár megelőzése érdekében mindenképpen teljesíteni kellett. A jogerős végzés kézhezvételét követően az I. r. alperes adótanácsadó céget is megbízott a megszűnéssel összefüggő adójogi feladatok elvégzésére. Az adótanácsadó tájékoztatása alapján a folyamatban levő szerződések még teljesíthetők, és az azzal összefüggő pénzmozgások az általános szabályok szerint bonyolítandók. Az I. r. alperes kizárólag a két korábbi szerződés teljesítése érdekében végzett tevékenységet.

Az I. r. alperes továbbra is hivatkozott arra, hogy az adóhatóságtól az adóalanyiság megszüntetéséről értesítést nem kapott, így az É. Kft. adóalanyiságát feltételezte. Megjegyezte, hogy a keresettel érintett számlákat adó és számviteli tanácsadó iránymutatása szerint, mint végelszámolás alatt álló cég bocsátotta ki a felperesnek.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság annyiban pontosítja, hogy az É. Kft. „b.a.” és a felperes jogelődje között 2002. január 21-én létrejött szerződést nem az É. Kft. „b.a.”, hanem annak nevében a be nem jegyzett gazdasági társaság vezető tisztségvelője, az I. r. alperes teljesítette, és a vállalkozói díj iránti igényt is ő érvényesítette a számlák kibocsátásával. A helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság érdemben helyes jogi következtetésre jutott. Az érdemi döntés jogi indokait azonban a másodfokú bíróság csak részben osztja.

Helyesen hivatkozott az I. r. alperes arra, hogy a károkozás nem az előtársasági időszakban történt, ezért a Gt. 15. § (3) bekezdése nem alkalmazható. Ez azonban az I. r. alperes kártérítési felelőssége fennállását a következők miatt nem érinti.

A pontosított tényállás szerint a bejegyzés alatt álló gazdasági társaság előtársaságként működött, a bejegyzési kérelmet a cégbíróság a 2001. november 20-án jogerőre emelkedett határozatával elutasította. A gazdasági társaság a Ptk. 54. § (3) bekezdése, illetve a Gt. 16. § (2) bekezdése alapján a cégjegyzékbe való bejegyzéssel a bejegyzés napjával jön létre. Így 2002. január 21-én már nem jöhetett létre vállalkozási szerződés, a bejegyzés alatt álló gazdasági társaság és a felperes jogelődje között, mert a szerződéskötés időpontjában a cég bejegyzési

kérelmének elutasítása folytán már nem állt fenn a bejegyzés alatt álló gazdasági társaság jogalanyiságával kapcsolatos függő jogi helyzet. Az elutasítással bizonyossá vált, hogy a létrehozni kívánt gazdasági társaság nem jöhet létre, ezért a gazdasági társaság előtársaságként sem működhetett. A létrehozni kívánt társaság nevében és javára vezető tisztségviselőként az I. r. alperes a továbbiakban nem járhatott el, jogokat nem szerezhette, kötelezettségeket sem vállalhatott, képviseleti joga megszűnt. A szerződéskötés időpontjában a bejegyzési kérelem elutasításáról azonban az I. r. alperes nem tudott, arról csak a szerződéskötés után, 2002. január 22-én szerzett tudomást. Ebből az következik, hogy a szerződéskötéskor az előtársaság nevében történt eljárása során a Ptk. 221. § szerinti jóhiszemű álképviselőnek minősült, aki a Ptk. 221. § (1) bekezdése szerint a vele szerződő fél kárát köteles lett volna megtéríteni. A felperes kára azonban nem a vállalkozási szerződés megkötéséhez, hanem annak teljesítéséhez kapcsolódik.

A szerződéskötés után, annak teljesítése során az I. r. alperes már tudomást szerzett arról, hogy az É. Kft. nem jött létre, így képviseleti joga sem lehet, erről azonban a felperest nem tájékoztatta. A szerződést a bejegyzés alatt álló cég nevében eljárva teljesítette, és a vállalkozói díjról a számlákat kiállította, a felperes kára ezzel összefüggésben merült fel.

A képviseleti jog hiányáról való tudomásszerzést követően az I. r. alperes rosszhiszemű álképviselőként járt el, mert tudta, hogy az a gazdasági társaság, akit képvisel, nem jött létre, így nevében nem járhat el. Rosszhiszemű álképviselőként az I. r. alperes a Ptk. 221. § (2) bekezdése szerint teljes kártérítéssel tartozik.

Mivel már a szerződéskötés időpontjában eldőlt, hogy az É. Kft. nem jöhet létre, az I. r. alperes kötelezettségvállalására és az ezzel összefüggő kártérítési felelősségére a Gt. 15. § (2) és (3) bekezdése nem alkalmazható. Ezek a szabályok a Gt. 14-15. §-ból következően ugyanis a vezető tisztségviselő által a társasági szerződés aláírásától, illetve a cégbejegyzési kérelem benyújtásától a cég bejegyzéséig vagy a kérelem elutasításáig terjedő időszakban vállalt kötelezettségekből eredő tartozásokra vonatkoznak. Az előtársaságként működött gazdasági társaság volt vezető tisztségviselőinek a társaság bejegyzése iránti kérelme jogerős elutasítását követő időszakban az előtársaság nevében való eljárása álképviseletnek minősül, az álképviselő kártérítési felelősségére a polgári jog álképviseletre illetve szerződésen kívüli károkozásra vonatkozó szabályai az irányadók.

Az I. r. alperesnek a felperes és a II. r. alperes között létrejött engedményezési szerződéssel összefüggő kifogásait illetően abból kellett kiindulni, hogy az I. r. alperes, mint kötelezett az engedményezésről történt értesítését követően a Ptk. 328. § (4) bekezdése alapján csak az új jogosultnak, a II. r. alperesnek teljesíthetett. A felperes azt állította, hogy a II. r. alperesre engedményezett követelés visszaszállt rá, és ezért lépett fel az I. r. alperessel szemben. Az I. r. alperes jogosan követelhetette a Ptk. 328. § (4) bekezdése értelmében a visszaengedményezés megtörténtének igazolását a felperestől. A megismételt eljárásban a felperes II. r.

alperesként perbevonta a vele szerződött engedményest, és ezek után is engedményesként érvényesítette a II. r. alperessel szemben az általa korábban a II. r. alperesre engedményezett követelést. Az a kérelem, amelyben a felperes az I. r. alperes marasztalását saját javára kérte, és a II. r. alperes perbevonása szükségessé és egyben lehetővé is tette annak eldöntését, hogy az I. r. alperessel szembeni kártérítési követelés a felperest vagy a II. r. alperest illeti-e meg.

Az I. r. alperes jogszerű kifogása miatt vizsgálni kellett azt, hogy az I. r. alperessel szemben fennálló követelést a felperes a II. r. alperestől megszerezte-e. A felperes és a II. r. alperes engedményezési szerződését értelmezve az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek időtűzése folytán az engedményezési szerződés hatálya megszűnt. Ennek következtében az eredeti állapot helyreállt, az I. r. alperessel szembeni követelés visszaszállt a II. r. alperesről a felperesre. Az I. r. alperes, mint kötelezett a Ptk. 329. §-ból következően nem hivatkozhat olyan kifogásra, amely az engedményező és az engedményes jogviszonyára vonatkozik, tehát nem hivatkozhat arra, hogy a felperes az engedményezési szerződést megszegte, az engedményezés ellenértékének kifizetése az ő hibájából maradt el, és hogy emiatt a szerződés hatályának megszűnésére a felperes jogot nem alapíthat (Ptk. 229. § (1) és (2) bekezdés). Ezért az I. r. alperes kifogását figyelmen kívül kellett hagyni.

A másodfokú bíróság az alperesek közötti egységes pertársaságra tekintettel vizsgálta a II. r. alperes részéről azonos tartalommal előterjesztett kifogást is. Helyesen állapította meg ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság, hogy az engedményezési szerződés kikötése nem minősül felfüggesztő feltételnek, ebből következik, hogy az engedményezési szerződés a megkötésével hatályossá is vált. Azt is helyesen állapította meg, hogy a szerződésben időtűzés szerepelt, és a felek által kikötött időpont bekövetkezett, erre tekintettel a szerződés a szerződő felek akaratától függetlenül megszűnt. Ebből adódóan a II. r. alperes kifogása azért alaptalan, mert az időpont mindig biztosan bekövetkezik, így a Ptk. 229. § (2) bekezdése nem alkalmazható, a fél felróható magatartása kizárt. A szerződés hatálya attól függetlenül megszűnt, hogy a felperes annak fennállása alatt a szerződést felróhatóan megszegte-e vagy sem. A felperes szerződésszegésére alapított igényt a perben a II. r. alperes a felperessel szemben nem érvényesített, ezen indokok miatt helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. alperes kifogásában felhozott okokat nem vizsgálta. Az egyéb, a fellebbezéssel érintett kérdésekben a másodfokú bíróság maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság indokait.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező I. r. alperest az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt illeték és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján megállapított, általános forgalmi adót is tartalmazó ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére.

P é c s, 2008. november 26.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró